

Debreczeni Mónika

Az Év pincészete tulajdonosa

„Nyáron, amikor munka után otthon lerúgom a szandálomat, egy jó pohár hideg sört iszom, mert az megnyugtat” – számol le a „borász sörrel nem vétkezik” sztereotípiával Az Év pincészetévé választott, Villány középkori nevéről elnevezett Vylyan borászat 44 éves tulajdonos-birtokigazgatója. A szőlészet iránti elkötelezettséget a makói szülői házban gyakorlatilag az anyatejével szívja magába: édesanyja a helyi szakközépiskola szőlészet-borászat oktatója. Éppen ezért sem ő, sem a város díszpolgárává választott testnevelő papa nem érti, miért megy lányuk a szentesi gimnázium drámatagozatára, ahonnan még a pezsgő életéről híres Színművészetre is jelentkezik. Aztán mégis a pécsi közgázon köt ki, ahol szakdolgozatában a butikvilágot elemzi. A diploma után a Kőbányai Gyógyszerárugyár külkereseként igyekszik a Fabulissimóra szoktatni a külföldieket, ám csak mérsékelt sikerrel. Egy elhamarkodott frigy és gyors válás után Debreczeni Pál szegedi vállalkozóval köti össze életét, akivel közösen halmozák fel az „eredeti (szőlő)tőkét” kisharsányi birtokukon. Elvégzi a tekintélyes londoni Wine and Spirit Akadémiát, és csakhamar megérlelődik a nemzetközi elismerés is: 2004-es Pinot Noirjuk a londoni Decanter versenyen regionális trófeát kap, Michel Béttanne francia mesterkóstoló pedig a világ legjobb borai közé sorolja. A diadalmenet közben azonban súlyos csapás éri a családot: a férj négy évvel ezelőtt egy autóbalesetben életét veszti, és azóta a nemrégiben Magyarország top 50 üzletasszonya közé sorolt Mónika egyedül állja a sarat.

„Sielés közben tavaly kicsavarodott a térdem, így új sport után kell nézni” – mereng rekreációs lehetőségekről a 15 és 13 éves lányát, Flórát és Jankát egyedül nevelő borász-vállalkozó, aki már csak szakmai kíváncsiságból is szívesen kóstoltatja családjával európai csúcsétermek kosztját, önmagával és a világgal pedig évi egy-két alkalommal „valahol egy erdő mélyén” jut dűlőre.

– Nem akarunk ünneprontók lenni, de annyiféle borászati díjról hallani, s itt Villányban is minden második pince falán ott díszleg egy kisebb elismeréskollekció. Mekkora súlya van a bezebelt Év pincészete díjnak – különös tekintettel arra, hogy ezt pályázat útján osztják?

– *Miért, ez baj?* Az Év vállalkozója díjra is pályázni kell. Ráadásul minket felkértek a részvételre. Az egészben az a pláne, hogy az egyik ítétszervezetből nemrégiben kiléptünk, így nem is számítottam arra, hogy nyerhetünk.

– *Úgy hallottuk, ezzel nincs egyedül. Főként, hogy tavaly is villányiak, a Bock-pincészet kapta a kitüntetést. Azért Villányban gyökeret és kacsokat eresztő üzletasszonyként nyugtasson meg: másutt is lehet jó bort inni!*

– *Hát persze! Ami meg az állítólagos villányi nyomulást illeti: néhány befolyásos internetes portálnak „hála”, kifejezetten trendi lett, „Villány-szeptikusként” ezt a borvidéket becsmérelni.*

– *Megnyugtatjuk, mi nem tartozunk közéjük. Különösen, hogy ritkán hoz minket össze a jó szerencse csinos női borászokkal. Sok kolleginája van? Már azt hallottuk, női borrend is alakult. Netán az egyik alapítóhoz van szerencsénk?*

– *Isten ments! Nem tudnám elképzelni, hogy hosszú klepetusokban domborítsak. Biztos van ennek valami jelentősége, de nekem sem időm, sem kedvem nincs az ilyenekhez.*

– *És a tényleges borkészítéshez? Rossz nyelvek szerint főborásza, Ipacs Szabó István rakja össze minden termékét...*

– *Noha nekem is van ilyen végzettségem, tényleg nem tartom magamat borásznak, nem török István babérjaira. Persze beleszóló a borok készítésébe: én határozom meg például azok stílusai jellegét. Ráadásul nőként más szemléletet, ízlést tudok hozzájuk adni.*

– *Csók és könny! Na, ettől most biztos elmenekültek a pasik... Nem akarjuk kóstolgatni, de megeshetne önnel az a csúfság, ami egy show-műsorban a színész-borász Gérard Dépardieu-vel, hogy egy vakpróbán nem ismerte föl a saját borát?*

– *Minél nagyobb gyakorlata van az embernek, annál óvatosabban válaszol erre a kérdésre. A bor ugyanis élő anyag, pillanatnyi állapota, a biodinamika szerint, még a holdállástól is függ: más univerzális körülmények között teljesen más arcát tudja mutatni.*

– *És a cégarculat is ilyen változókéony? Kialakult már a Debreczeni Mónika-féle stílus és stratégia, vagy inkább néhai férje vízióját valószínűsíti meg? Úgy tudjuk, ő afféle elit pincészetet képzelt el, míg ön nem átallja a borait plázákban is árusítani...*

– *A tragédia után még sokáig automatikusan nyúltam a telefonhoz, hogy tárcsázzam a férjem számát... Miközben valahol a mai napig neki próbáltam megfelelni, rájöttem, nem lehet őt szolgai módon követni. Sajnos, a világ arra megy, hogy a nagyáruházak bonyolítják le a kereskedelmi forgalom legnagyobb részét, ezért hiba volna kimaradni. Az igazán jó borainkat persze a vinotékák és az éttermek számára tartogatjuk. De úgy gondolom, ő sem szidna össze ezért.*

– *Néhai férje nemcsak a szőlő, de a kapcsolati tőkék kamatoztatásában is otthonosan mozgott: befolyásos emberek társaságában vadászott. Ön is fölmege a magaslesre, hogy aztán a trófeás vad leterítése után egy szivar mellett tárgyaljon a legújabb üzletről?*

– *Mindenki azzal főz, amije van. Én a közös vadászatok helyett más programokon tartom a kapcsolatot a partnerekkel.*

– *És azt nem dörgölik az orra alá, hogy villányi viszonylatban, ahol mindenkinek évszázados mélységekbe nyúlnak a gyökerei, ön csak afféle jöttment? Vagy már beilleszkedett?*

– *Úgy érzem, igen. A nagy rokonság, a hagyomány egyébként hátrány is lehet. A nyakló nélküli tömegtermelés például rossz tradíció. Nem baj, ha van egy tiszta idea, amit tőzzel-vassal meg akarunk valószínűsíteni.*

– *Micsoda céltudatosság! Nem véletlenül választották a legsikeresebb üzletasszonyok közé...*

– *Nem kell túldimenzionálni: egy céget nagyjából úgy kell vezetni, mint a gondos anya egy nagyobb háztartást. Nekem nem pénztárgép kattog a fejemben. Tudom, hogy költségvetésben kell gondolkodni, de a siker titka a jó szív és a részletekre való gondos odafigyelés.*

– *Ha már a részleteknél tartunk, azért ismerje el, érdekes bukéja volt annak az apróságnak, hogy nemrég egy internetes borásszavazáson számolatlanul érkeztek a voksok az ön érdekeltiségébe tartozó cég IP-címéről a saját főborászuokra...*

– *Amikor kiderült a „hazaszavazás”, iszonyúan fölment bennem a pumpa. Ha nem jön közbe ez a marhaság, a főborászuunk toronymagasan nyert volna. Így viszont nem győztem meakulpázni. Az érintett informatikus – igaz, nem emiatt – már nincs a cégnél.*

– *Gondoljuk, édesanyaként is ilyen határozott, de érző szívű teremtés. Egyébként mennyire neveli a borkultúrára a gyerekeket? Az eredendő büntől, a vörösboros kólázástól sikerült megóvnia a csemetéket?*

– *Jóllehet néha a gimnáziumban mi már töménytet is kóstolhattunk, ők még csak a boroknál tartanak. A „vébékától” viszont határozottan el vannak tiltva. De nem a vörösbor, hanem a kóla miatt...*

IZSÁK NORBERT-DOBSZAY JÁNOS